

သင်္ကြံလေးလေး

ဆင်းရဲလေးလေး

စီစီဝင်
ညီညီနောင်

RICH DAD

POOR DAD

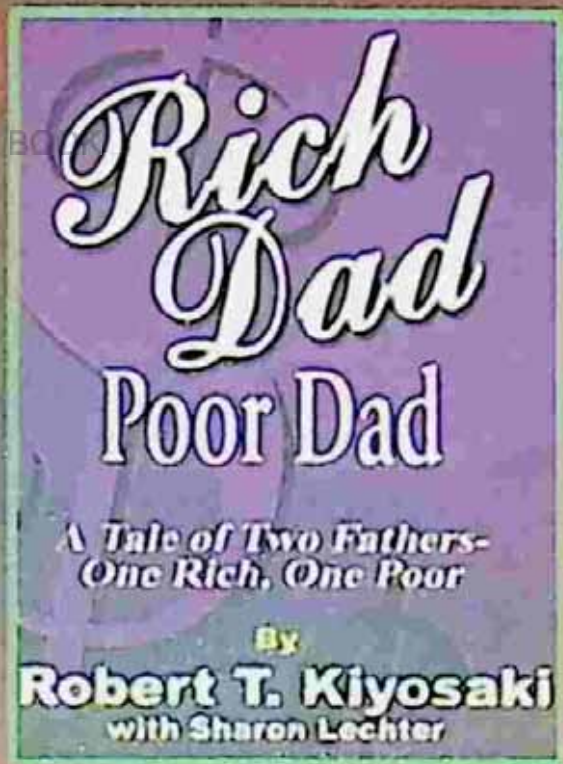
Robert T-Kiyosaki

သူငွေပေးပေး ဆင်းရဲပေးပေး

မဂ္ဂ
ဇူဇူ

RICH DAD POOR DAD

Robert T-Kiyosaki

- အလုပ်ကို အပတ်တခုတတ် ကျုံးရုန်းပြီးလုပ်တာဟာ မငြိမလည်း ပြဿနာတွေရဲ့ အကောင်အထုံး အပြေလား။ (၈ - ၈၅)
- မရှိဆင်းရဲသားတွေ လူလတ်တန်းတင်တွေဟာ ငွေအတွက်အလုပ်လုပ်ကြတယ်။
- သူငွေတွေကတော့ ငွေကို သူတို့အတွက် အလုပ်လုပ်ခိုက်တယ်။
- ငွေကို အရေးမပါကတည်းဆိုရင် ဘာလို့ အလုပ်လုပ်နေကြသေးလဲ။ ဒီလို တွေးပုံတွေနည်းဟာ ငွေတစ်ပြားကို နှစ်ပြားမှတ်ပြီးခွာနေတဲ့ ဦးကပ်ဝေဝေ ထက်တောင် ပိုပြီးရှေးရာကုသေးတယ်။

၂၅၀၀ ကျပ်

၁၀၀၀ အုပ်

ဒုတိယအကြိမ်
၂၀၁၆ ခုနှစ် ဧပြီလ

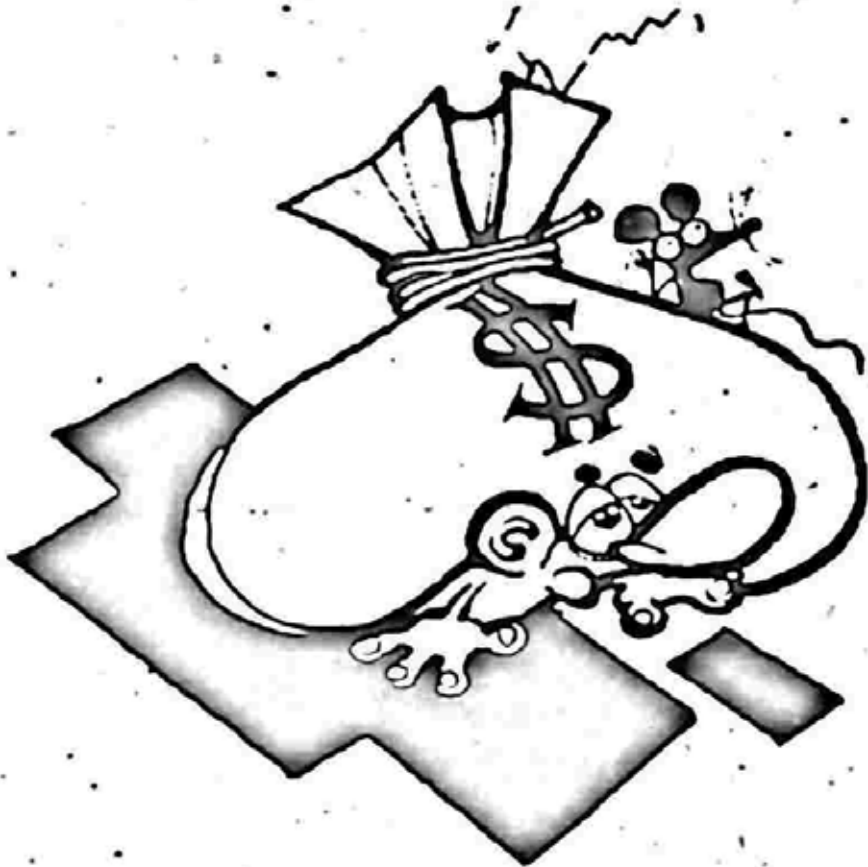
မျက်နှာပုံ:
စန္ဒာ

အတွင်းပုံများ:
အာကာ

ထုတ်ဝေသူ
ဦးသိမ်းမင်း (၀၄၂၉၁)
ပန်းရွှေပြည်စာအုပ်တိုက်
၃၃၄၊ ၈ လမ်း၊ ၁၁ ရပ်ကွက်၊
တောင်ဥက္ကလာပ၊ ရန်ကုန်မြို့။

ပုံနှိပ်သူ
ဒေါ်စုစုလှိုင် (၀၁၂၃၄)၊
စုပုံနှိပ်တိုက်၊
အမှတ် ၂၈၊ တာဝတိံသာလမ်း၊
ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

စာမူခွင့်ပြုအမှတ် ၂၀၆ / ၂၀၀၃ (၂)
အပုံခွင့်ပြုအမှတ် ၂၅၃ / ၂၀၀၃ (၂)

သူငြင်းလေလေ

ဆင်းရဲလေလေ

ညီညီနိုင့်

**RICH DAD
POOR DAD**

Robert T. Kiyosaki

အတိုက

နိဒါန်း	၇
အခန်း-၁	၁၃
အခန်း-၂	၃၃
အခန်း-၃	၁၀၇
အခန်း-၄	၁၁၇
အခန်း-၅	၁၃၃

နိဒါန်း

လူချမ်းသာ၏
 စည်းကမ်းသစ်မှ
 စုသော
 အကျိုးအမြတ်

လူချမ်းသာတွေဟာ ကျွန်တော်တို့ သိထားတဲ့ စည်းကမ်းချက်တွေထက် သာ လွန်ပြီး တစ်မူထူးခြားတဲ့ စည်းကမ်း ချက်တွေကို လိုက်နာကျင့်သုံးကြပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့အများစုဟာ တစ်ခု တည်းသော စည်းကမ်းချက်တွေနှင့်အတူ ကြီးပြင်းခဲ့ကြတယ်လေ။ ကျောင်းသွား၊ ဘွဲ့ကောင်းကောင်းတွေယူ၊ လုံခြုံစိတ်ချ ရပြီး အာမခံချက်ရှိတဲ့ အလုပ်တစ်ခုရှာ၊ အသေအလဲလုပ်၊ ငွေစုဘဏ်မှာ ငွေစာရင်း ဖွင့်၊ ကားကောင်းကောင်းလေး စီး စသည် ဖြင့်... စသည်ဖြင့်... စသည်ဖြင့်...

ဒါဟာ... အမေရိကန်အိပ်မက်ကို အရောက် လှမ်းတဲ့ နည်းလမ်းပဲလို့ ကျွန် တော် တို့အားလုံး သင်ကြားခဲ့ရတာပဲ။

ဒါပေမယ့် လူချမ်းသာတွေကတော့ ကွဲပြားခြားနားတဲ့ ဥပဒေသတစ်စုံတစ်ရာ ကို လိုက်နာကျင့်သုံးပါတယ်။ ဒီလိုနှင့် သူတို့ဟာ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ မော် ကြည့်ရပြီး ဖြူသလား၊ မည်းသလား မသိတဲ့ ကမ္ဘာတစ်ခုမှာ အငြိမ်သား စံစား နေကြပါတော့တယ်။

ဟန်အပြည့်စာအုပ်တိုက်

ချမ်းသာသူတွေအနေနှင့် အခွန်အတုတ်ကို လျှော့ပေးရပြီး၊ သူတို့ရဲ့ဘဝကိုလည်း ငွေတွေဒလဟော စီးဝင်နေအောင် ဖန်းတီးထားကြပါတယ်။

တစ်ချိန်တည်းမှာ သူတို့ရဲ့ငွေတွေကို အကျိုးအမြတ်ပိုထွက်တဲ့ နေရာတွေမှာ အသုံးပြုကြပြန်လေရဲ့။

တစ်နည်းပြောရရင် ချမ်းသာရေးစည်းကမ်းတွေ၊ နည်းလမ်းတွေဟာ သူတို့ကို ချမ်းသာသည်ထက် ချမ်းသာစေတော့တာပဲပေါ့။

အမေရိကန်မှာ ရှယ်ယာအားလုံးရဲ့ ကိုးဆယ်ရာခိုင်နှုန်းကို အချမ်းသာဆုံး အိမ်ထောင်စု ဆယ်ရာခိုင်နှုန်းကပဲ ကိုင်ထားတယ်ဆိုတာကော မိတ်ဆွေသိပါရဲ့လား။

စစ်စစ်ပေါက်ပေါက် လိုက်ကြည့်ရင် ထိပ်တန်းစာရင်းဝင် ဆယ်ရာခိုင်နှုန်းဟာ အမေရိကန်တစ်နိုင်ငံလုံးရဲ့ ရှိရှိသမျှ ကြွယ်ဝချမ်းသာမှုတွေကို ၁၉၈၃ ခုနှစ်မှာ ၆၈ ရာခိုင်နှုန်း ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ရာက၊ ၁၉၉၇ ခုနှစ်မှာ ၇၃ ရာခိုင်နှုန်းအထိ တိုးတက်ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ကြတာ တွေ့ရပါလိမ့်မယ်။

ဒီအဓိပ္ပာယ်က လူချမ်းသာတွေဟာ ချမ်းသာသည်ထက် ပို ချမ်းသာလာကြသလို၊ လူလတ်တန်းစားတွေကတော့ လူချမ်းသာတွေ နေပုံထိုင်ပုံကို အတုခိုးအမှီလိုက်ဖို့ ကြိုးစားရင်းကပဲ ကြွေးလည်ပင်း ခိုက်ကုန်ကြရတာပါပဲ။ တကယ်မချမ်းသာဘဲ သူဌေးဂိုက်

ပန်းရွှေပြည်စာအုပ်တိုက်

mgjoe.com

ဖမ်းတာဟာ တကယ့် သူဌေးတွေကို ပိုဌေးစေရုံပဲ ရှိပါတယ်။ 'သူဌေး ကြေးပုံ'ဆိုတာ အဲဒါမှ အစစ်။

ကိုယ်ထူကိုယ်ထ၊ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးလို့ မိလျှံ နာကြီးဖြစ်ခဲ့တဲ့ ရောဘတ် ကိယိုဆာကိဟာ အဲဒီထက်ပို ကောင်းတဲ့ နည်းတစ်ခုကို တွေ့ရှိခဲ့ပါတယ်။ အဲဒါက တော့ သူ့သူဌေးဖေဖေရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တွေပဲပေါ့။

သူရဲ့ သူဌေးဖေဖေဟာ သူ့ကို ငွေတွေပေးခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး။

ဒါပေမယ့် အကြီးအကျယ် ချမ်းသာစေတဲ့ သူ့လျှို့ဝှက်ချက်တွေကိုသာ ပေးခဲ့တာပါ။

ရောဘတ်ဟာ (လာမယ့် စာမျက်နှာမှာ ခင်ဗျား ဖတ်ရတော့မယ့်အတိုင်း) မြင့်မားတဲ့ဝင်ငွေ မပါဘဲ နှင့် ချမ်းသာမယ့်နည်းလမ်းတွေကို တွေ့ရှိခဲ့ပါပြီ။

ခင်ဗျားအတွက် လုံးဝလိုအပ်တာကတော့ 'ငွေကြေးနှင့်ပတ်သက်တဲ့ ပညာ'ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

အဲဒီပညာမျိုးကို ဒီစာအုပ်က အစဖော် လေးစွမ်း နိုင်တယ်ဆိုရင် မမှားပါဘူး။

သတိပေးစကား။ ။

အခု တင်ပြချက်ဟာ ငွေကြေးနှင့်ပတ်သက်လို့ သဲသဲမဲမဲတန်ဖိုးထားတဲ့ လူလတ်တန်းစား ဘယ်သူ့ကိုမဆို

mgyoe.com

ကန်လန်တိုက်ပြီး နောင်ယွက်ရာ ရောက်ကောင်းရောက်
 နေပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီ လူလတ်တန်းစားတွေထားတဲ့ စံ
 တန်ဖိုးက 'အာမခံချက်ရှိတဲ့ အလုပ်တစ်ခုမှာအလုပ်သမား
 ကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်နေဖို့၊ ခြိုးခြံချွေတာဖို့၊ ကိုယ်
 မျှော်မှန်းတာတွေထက် နှိမ့်ချခြိုးခြံနေဖို့၊ အငြိမ်းစားယူချိန်
 အတွက် ခုကတည်းက ငွေစုဖို့' တွေပါဝင်နေပါတယ်။

ခင်ဗျားအနေနှင့် ဒီစာအုပ်ပါ စိန်ခေါ်ချက်တွေ
 ကို စံထားနည်းယူဖို့ စိတ်အားထက်သန်မှု မရှိဘူးဆိုရင်
 တော့ ဖတ်နေရာက ခုချက်ချင်းပဲ ရပ်ပစ်လိုက်ပါ။

ဒါမှမဟုတ် ခင်ဗျားမှာ ငွေနှင့်စပ်လျဉ်းလို့ ရဲရင့်
 ထက်မြက်တဲ့ အကြံသစ်ဉာဏ်သစ်တွေကို လိုချင်စေနှင့်
 ရှာဖွေနေပါတယ်ဆိုရင်...

ဒီစာအုပ်ပါ တင်ပြချက်တွေဟာ ခင်ဗျားလိုက်
 ရှာနေတဲ့ ဥစ္စာပဲလို့ ပြောပါရစေ။

ကဲ၊ ခင်ဗျား တစ်သက်လုံး ငွေအတွက် ကျား
 ကုတ်ကျားခဲ ချွေးသံရွဲရွဲနှင့် ကုန်းရုန်းလုပ်စရာမလိုတော့
 ဘဲ ငွေက ခင်ဗျားအတွက် အားကြီးမာန်တက် ဘယ်လို
 အလုပ်လုပ်ပေးမလဲဆိုတာ သင်ယူဖို့ အဆင်သင့် ဖြစ်ပါ
 ပြီလား။

အမိန့်: ။ ဝ ။

လူချမ်းသာ

နှင့်

လူဆင်းရဲ

အဖေ

နှစ်ယောက်

ကျွန်တော့်မှာ အဖေ နှစ်ယောက်

ရှိပါတယ်။ တစ်ယောက်က ဆင်းရဲပြီး၊

တစ်ယောက်ကတော့ ချမ်းသာတယ်။

ဆင်းရဲတဲ့အဖေဟာ ဉာဏ်စွမ်းထက်

သလို၊ အဆင့်မြင့် ပညာတတ်ကြီးတစ်ဦး

လည်း ဖြစ်ပါတယ်။

သူက ပီအိပ်ချ် ဒီ ဒေါက်တာဘွဲ့

ရထားသူပါ။

လေးနှစ်သင်ရမယ့် တက္ကသိုလ်ပညာ

ကို နှစ် နှစ်ဘည်းနှင့် အပြီးသင်ခဲ့ပါတယ်။

ဒီနောက် စတင်းဒတ်တက္ကသိုလ်၊ ချီကာဂို

တက္ကသိုလ်နှင့် အနောက်မြောက်တက္ကသိုလ်

တွေကို ပညာသင်ထောက်ပံ့ကြေး အပြည့်

နှင့် ဘွဲ့လွန် ဆက်တက်ခဲ့တာပါ။

အဖေ နောက်တစ်ဦးကတော့ ရှစ်

တန်းနှင့် ကျောင်းထွက်ခဲ့ရသလို၊ ပညာ

ရေးခရီး ဆုံးခန်းမတိုင်ခဲ့ရသူ ဖြစ်ပါတယ်။

နှစ်ယောက်စလုံးကတော့ ဘဝတစ်

လျှောက်လုံး အပင်ပန်းခံ ကြီးစားခဲ့ကြရာ

က သူ့နေရာနှင့်သူ ထူးချွန် အောင်မြင်သူ

တွေချည်းပါပဲ။

ပန်းရွှေပြည်စာအုပ်တိုက်

နှစ်ယောက်စလုံးလည်း ဝင်ငွေ ကောင်းခဲ့ကြပါရဲ့။

တစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ တစ်ယောက်က တစ်သက်လုံး ငွေသောကနှင့် ရန်ကန်လှုပ်ရှားနေချိန်မှာ၊ တစ်ခြားတစ်ယောက်ကတော့ ဟာဝိုင်ယီကျွန်းက အချမ်းသာဆုံးစာရင်းဝင် ဖြစ်ခဲ့ရတာပဲ။

အဲဒီတစ်ယောက်က အလှူအတန်းတွေပေး၊ ဘုရား ကျောင်းဆောက်၊ သူ့မိသားစုအတွက် ဒေါ်လာတွေ သန်းချီထားပစ်ခဲ့ပြီး ကွယ်လွန်သွားခဲ့တယ်။

ကျန်တဲ့တစ်ယောက် ကွယ်လွန်ချိန်မှာတော့ အကြွေးစာရင်းတွေပဲ ကျန်ခဲ့တာကလား။

နှစ်ယောက်စလုံးမှာ ကြံ့ခိုင်တဲ့ အားမာန်၊ ထူးခြားပြောင်မြောက်တဲ့ အရည်အသွေးနှင့် ဩဇာလွှမ်းမိုးနိုင်စွမ်းတွေ ကိုယ်စီရှိကြတယ်။

နှစ်ယောက်စလုံးက ကျွန်တော့်ကို အကြံတွေပေးကြပေမယ့်၊ သူတို့အကြံတွေဟာ တစ်ထပ်တည်းတော့ မကျခဲ့ဘူး။

သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးက ပညာရေးဆိုတာကို အလေးအနက် ယုံကြည်ခဲ့ကြတယ်။ ဒါပေမယ့် သင်ပုသင်နည်းတွေက တစ်ထပ်တည်းမကျဘဲ ကွဲပြားခြားနားခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်တော့်မှာ အဖေ တစ်ယောက်တည်းရှိရင်တော့ သူ့အကြံကို လက်ခံဖို့နှင့် ပယ်ချဖို့ပဲ ရှိတာပေါ့။

ခုတော့ အဖေ နှစ်ယောက်ဖြစ်သလို၊ နှစ်ယောက်စလုံး ကလည်း အကြံဉာဏ်တွေ အပြိုင်အဆိုင် ပေးနေကြတာ ဆိုတော့ ဆင်းရဲသူနှင့် ချမ်းသာသူတွေရဲ့ ဝိရောဓိအမြင် တွေ၊ အယူအဆတွေကို သုံးသပ်ရွေးချယ်ခွင့် ရခဲ့တယ် ဆိုရမှာပဲ။

ကျွန်တော့်အနေနှင့် တစ်ယောက်ယောက်ရဲ့ အယူအဆကို အလွယ်တကူလက်ခံ၊ ဒါမှမဟုတ် ပယ် ချလိုက်ရမယ့်အစား ချိန်ထိုးနှိုင်းယှဉ်ပြီး စဉ်းစားခွင့်တွေ ပိုရခဲ့တဲ့အပြင်၊ ကျွန်တော့်စိတ်ကြိုက် ရွေးချယ်ဆုံးဖြတ်ခွင့် တွေလည်း ရခဲ့တာ တွေ့ရပါတယ်။

ပြဿနာကတော့ အဲဒီအချိန်က အဖေနှစ် ယောက်အနက်မှာ ချမ်းသာတယ်ဆိုသူက တကယ်တမ်း မချမ်းသာသေးသလို၊ ဆင်းရဲတယ်ဆိုသူကလည်း တကယ့်တကယ် မဆင်းရဲခဲ့တာပါပဲ။

နှစ်ယောက်စလုံးဟာ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း အလုပ်တွေ စလုပ်ရုံပဲ ရှိကြသေးတယ်။ မိသားစုနှင့် ငွေကိစ္စကို ကြိုးစားပမ်းစားရုန်းကန်နေကြရဆဲ အခြေ အနေပါ။

အဲ... သို့ပေမယ့် သူတို့ဟာ ငွေအကြောင်း ပြောလာကြပြီဆိုရင်တော့ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် အရှေ့နှင့် အနောက်လို ဆန့်ကျင်ဖိလာဖြစ်ကြပြီး မတူ ကွဲပြားတဲ့အမြင်တွေ ရှိလာကြပါရော။

ဥပမာဗျာ၊ အဖေတစ်ယောက်က ပြောလိမ့်မယ်။

“ငွေကို ချစ်ခင်မက်မောခြင်းဟာ ဆိုးရွားမှုအပေါင်းရဲ့ အခြေခံ အရင်းအမြစ်ပဲ” တဲ့။

နောက်တစ်ယောက်ကတော့...

“ငွေမရှိခြင်းဟာ ဆိုးရွားမှုအပေါင်းရဲ့ အကြောင်း မူလ” တဲ့။

ဒီတင် ချာတိတ်လေးတစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော်ဟာ တစ်ယူသန် အဖေနှစ်ယောက်ကြားမှာ ဗျာများ ရတော့တာပဲ။

ကျွန်တော်ဆိုတဲ့ကောင်က မိဘစကားနားထောင်တဲ့ သားလိမ္မာလေးတစ်ယောက် ဖြစ်ချင်တာ။

ခုတော့ အဖေတွေက တစ်သံတည်းမထွက်တော့ ခက်ကရော။

သူတို့သဘောထားချင်း၊ အမြင်ချင်း ကွဲလွဲချက်က၊ အထူးသဖြင့် ငွေအကြောင်း ဖွင့်ဆိုလာကြတာက သိပ် တစ်ဘက်စွန်း ရောက်နေကြတာမဟုတ်လား။

ကျွန်တော်အဖို့ ဘယ်သူမှန်ပြီး၊ ဘယ်သူမှားသလဲ သိချင်စိတ်တွေ ဖြစ်ထွန်းလာပြီး ကျိတ်ပုန်းခုတ် အဖြေရှာခဲ့ရပါတော့တယ်။

သူတို့ တစ်ယောက်တစ်မျိုးပြောခဲ့တဲ့ အဆိုအမိန့်တွေကို အချိန်ကုန်ခံစဉ်းစားရင်း ဦးနှောက် စားခဲ့ ရတယ် ဆိုပါတော့။

ဒီကြားထဲက ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန် မေးခွန်းထုတ် ခဲ့တာလည်း ရှိရဲ့။

“သူ ဘာကြောင့် အဲသလို ပြောတာလဲ”

“နောက်တစ်ယောက်ကကော ဘာကြောင့် ဒီလို ပြောရတာလဲ”

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဖြစ်ချင်တာတွေ ဖြစ်ဆိုပြီး မျက်စိ မှိတ် ဆုံးဖြတ်လိုက်ရင်တော့ လွယ်လွယ်ကလေးပါ။

“ဟာ၊ ဟုတ်တယ်။ သူ မှန်တယ်။ သူပြောတာ ငါသဘောတူတယ်” လို့ ထောက်ခံပြီး...

“အဲ၊ ဟိုလူကြီးကတော့ သူ ဘာပြောလို့ ပြော မှန်း မသိဘူး” လို့ ပယ်ချလိုက်ရုံပါပဲ။

ခက်ထာက အဲဒီ အဖေနှစ်ဦးစလုံးကို ကျွန်တော် ချစ်သလို၊ သူတို့ကလည်း ကျွန်တော်ဘာသာ စဉ်းစားပြီး နောက်ဆုံး ကြိုက်ရာရွေးဖို့ လမ်းဖွင့်ထား၊ တိုက်တွန်းအား ပေးထားခဲ့ကြတာကလား။

ဒီလိုနှင့် လောလောဆယ် တိုးတက်ဖြစ်ထွန်းမှု ရလိုက်တာက ရှုထောင့်တစ်ဘက်တည်းနှင့် လက်ခံမယ်၊ လက်မခံဘူး တန်း ဆုံးဖြတ်လိုက်တာထက် ကိုယ်တိုင် အချိန်ယူစဉ်းစားခွင့် ရလိုက်တာဟာ ရေရှည်ဘဝခရီး အတွက် တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့ နည်းလမ်းတစ်ခုအဖြစ် သိလိုက် ရခြင်းပါပဲ။

ချမ်းသာသူတွေက ပိုချမ်းသာလာပြီး၊ ဆင်းရဲသူတွေက ပိုဆင်းရဲသွားတဲ့ အကြောင်းရင်းနှင့် လူလတ်တန်းစားတွေ ကြွေးတင်ကျွန်ဖြစ် နွံနစ်ရုန်းကန်နေကြရတဲ့ အကြောင်းရင်းဟာ ‘ငွေ’နှင့် ပတ်သက်တဲ့ ဘာသာရပ်ကို ကျောင်းမှာမသင်ခဲ့ရဘဲ အိမ်မှာသာ သင်ခဲ့ကြရလို့ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ အများစုအနေနှင့် ငွေအကြောင်းကို မိဘတွေဆီကသာ သင်ကြားခဲ့ရတာပါ။

ဒီတော့ ဆင်းရဲတဲ့ မိဘတွေက သူတို့သားသမီးတွေကို ငွေအကြောင်း ‘ဘာတွေ’၊ ‘ဘယ်လောက်’သင်ပေးနိုင်မှာလဲ။

သမားရိုးကျအတိုင်း သူတို့ ပြောရုံပဲ ရှိမှာပေါ့။ “ကျောင်း မှန်မှန်တက်၊ စာ ကြိုးစား” ဆိုတာလေ။ ကလေးက အကောင်းဆုံး ဂုဏ်ထူးအဆင့်တွေနှင့် ဘွဲ့ရကောင်း ရသွားပါလိမ့်မယ်။ ဒါပေမယ့် ဆင်းရဲတဲ့ မိဘတွေရဲ့ စီးပွားရေးဇယားချပြီး စိတ်ဓာတ်ပုံသွင်းပေးတဲ့အတိုင်းပဲ ဖြစ်သွားမှာပါပဲ။ ဒါဟာ ငယ်ရွယ်စဉ်ကလေးဘဝမှာ သင်ကြားခဲ့ရတဲ့ ပုံစံပဲလေ။

* * *

ငွေအကြောင်း ကျောင်းမှာ မသင်ကြရပါဘူး။ ကျောင်းတွေဆိုတာကလည်း ကျောင်းစာလောက်နှင့် ဘာသာရပ်အလိုက် ကျွမ်းကျင်ထူးချွန်ဖို့လောက်သာ

အာရုံစိုက်ကြတာ။ ငွေ ဘယ်နည်းနှင့် ဘယ်လောက်ရ
အောင် ရှာရမလဲဆိုတာတွေ မပါပါဘူး။

ဒီအချက်က ဘဏ်သူဌေးကြီးတွေ၊ ဆရာဝန်ကြီး
တွေ၊ ငွေစာရင်းကိုင်အရာရှိကြီးတွေဟာ ကျောင်းမှာ
အကောင်းဆုံးအောင်မှတ်တွေ ရခဲ့လျက်သားနှင့် ဘဝ
တစ်သက်လုံး ငွေနှင့် နပန်းလုံးနေကြရတဲ့အဖြစ်ကို မီး
မောင်းထိုးပြ၊ သက်သေခံနေပါတယ်။

* * *

သူတို့ဟာ တကယ် မဟာပညာကျော်၊ ပညာ
တတ်ကြီးတွေဖြစ်ပေမယ့် 'ငွေကြေး'နှင့် 'ပတ်သက်တဲ့
ဘာသာရပ်ကို လေ့လာသင်ယူမှု အနည်းအကျဉ်း၊ ဒါမှ
မဟုတ် လုံးဝ မရှိခဲ့ကြလို့ပါပဲ။

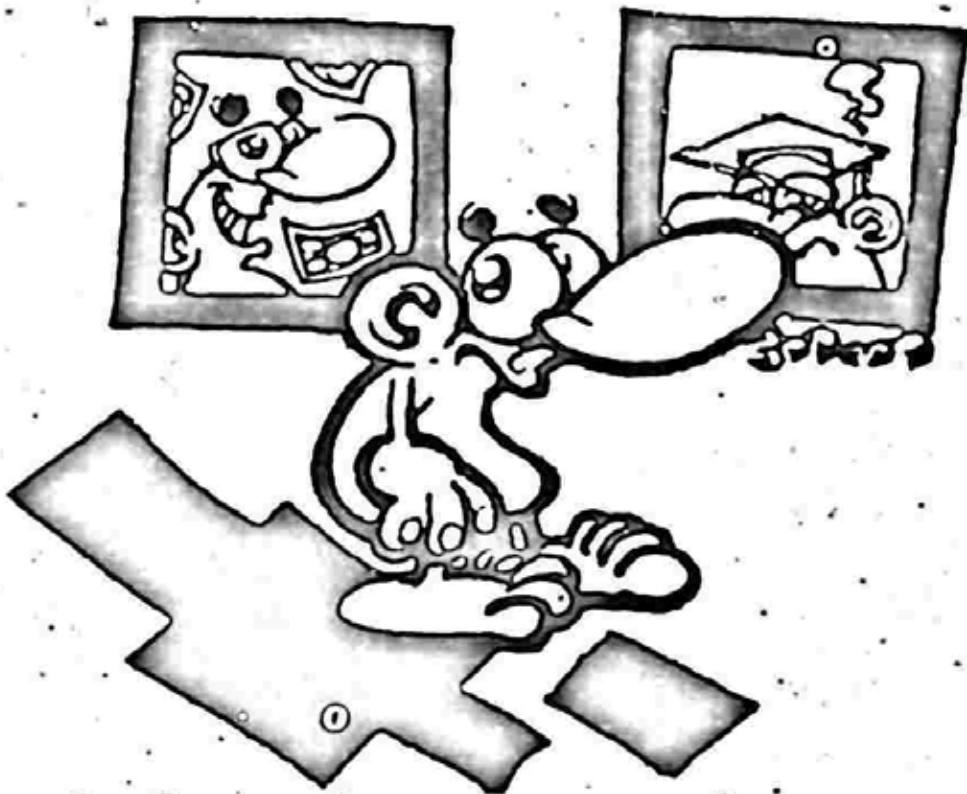
တကယ်လို့များ သက်ကြီးရွယ်အို စောင့်ရှောက်
ရေးနှင့် အခမဲ့ ဆေးဝါးကုသမှု ရန်ပုံငွေတွေ ပြတ်သွား
ရင် ဘာတွေ ဖြစ်ကုန်မလဲလို့ ကျွန်တော် မကြာမကြာ
မျှော်တွေးမိတယ်။

လူ သန်းနှင့်ချီပြီးအတွက် ဆေးဝါးတွေ၊ ငွေကြေး
ထောက်ပံ့ရေးအကူအညီတွေ လိုလာတဲ့အခါ နိုင်ငံ
တစ်နိုင်ငံကို ဘယ်လို ကယ်ဆယ် ရပ်တည်ပေးနိုင်
ပါ့မလဲ။

သူတို့ရဲ့အစိုးရ၊ သို့တည်းမဟုတ် မိသားစုအပေါ်
မှာ ငွေရေးကြေးရေးအရ မှီခိုအားထားနေရတဲ့လူတွေ

အဆမတန် များလာပြီဆိုရင်ကော နိုင်ငံအနေနှင့် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။

* * *

ကျွန်တော်မှာ သြဇာ ကြီးမားတဲ့ အဖေနှစ်ယောက် ရှိခဲ့တာကြောင့်...

ကျွန်တော်မှာ သြဇာကြီးမားတဲ့ အဖေနှစ်ယောက် ရှိခဲ့တာကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက်လုံးဆီက ပညာတွေ ရခဲ့ပါတယ်။

သူတို့ တစ်ယောက်စီရဲ့ အကြံဉာဏ်တွေကို ကျွန်တော် စဉ်းစားသုံးသပ်ခွင့် ရခြင်းအားဖြင့်လည်း အတွေးအခေါ်တွေဟာ ဘဝကို ပြဋ္ဌာန်းသလို၊ စွမ်းအားသတ္တိတွေ ရှိတယ်ဆိုတဲ့ အဖိုးတန်အမြင်ကို ထိုးထွင်း ရရှိခဲ့ရပါတယ်။

ပန်းရွှေပြည်စာအုပ်တိုက်

ဥပမာ တစ်ယောက်သောအဖေဆိုရင်...
 “ငါ ဒါတော့ မတတ်နိုင်ဘူးကွာ”လို့ ပြော
 တတ်တာ အကျင့်ပါနေပြီ။

နောက်အဖေတစ်ယောက်ကတော့ အဲဒီစကားနှင့်
 ဆန့်ကျင်ဘက် အတိုက်အခံပဲ။

“ဘယ်နည်းနှင့် ငါ လုပ်လို့ရနိုင်မလဲ”ပဲ ပြော
 တယ်။

တစ်ခုက ဖော်ထုတ်ချက်ဖြစ်ပြီး၊ တစ်ခုကတော့
 မေးခွန်းပါ။

တစ်ယောက်က အေးအေးသက်သာနှင့် အား
 လျှော့တဲ့အသံ။

ကျန်တစ်ယောက်ရဲ့အသံကတော့ တွေးတော
 စဉ်းစားဖို့ အားမာန်တင်းလိုက်တာ။

ကျွန်တော်ရဲ့ အဖေနှစ်ယောက်စလုံး အလုပ်ကို
 ပြင်းပြင်းထန်ထန် ကြိုးစားကြတဲ့တိုင်အောင် ပထမအဖေ
 က ငွေနှင့်ပတ်သက်လာတာနှင့် သူ့ဦးနှောက်ကို အနား
 ပေး ‘သိပ်’ပစ်လိုက်တော့တာပဲ။ အဲ၊ ဒုတိယအဖေ
 ကတော့ သူ့ဦးနှောက်ကို အမြဲ လဲန်းဆန်းနေဖို့ နိုးကြွ
 လာအောင် လေ့ကျင့်တယ်။

ရေရှည်မှာ ရလာတဲ့အဖြေကတော့ ပထမအဖေ
 ဟာ ငွေရေးကြေးရေးအရ ချို့တဲ့သည်ထက် ချို့တဲ့လာ

ပြီး၊ ဒုတိယအဖေကျတော့ ငွေအား ကောင်းသည်ထက်
ကောင်းလာတာပါပဲ။

* * *

ကျွန်တော့်အဖေနှစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်ဓာတ်၊
သဘောထား၊ ဝါဒတွေကလည်း ပြဒါးတစ်လမ်း သံတစ်
လမ်းဆိုသလို တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ဖြောင့်ဖြောင့်
ကြီး ဆန့်ကျင်နေလေရဲ့။

တစ်ယောက်က အကြံပြုတယ်။

“စာကြိုးစားကွ။ ဒါမှ ကုမ္ပဏီကောင်းကောင်း
တစ်ခုမှာ မင်း ‘ဝင်လုပ်’နိုင်မှာ” တဲ့။

တစ်ယောက်က “စာကြိုးစားကွ။ ဒါမှ ကုမ္ပဏီ
ကောင်းကောင်းတစ်ခုကို ‘ဝယ်’နိုင်မှာ”။

တစ်ယောက်က “ငွေရေးကြေးရေး စီးပွားရေး
ကိစ္စတွေကို စားရင်းသောက်ရင်း မပြောနှင့်” လို့ တားမြစ်
တယ်။

တစ်ယောက်က လုပ်ငန်းကိစ္စနှင့် ငွေအကြောင်း
ညစာစားဝိုင်းမှာ ပြောတာကို အားပေးတယ်။

တစ်ယောက်က...

“ငွေနှင့် ပတ်သက်လာရင် ကျစ်နေအောင် ဆုပ်ထား။ ပိုင်အောင်လုပ်။ အရဲစွန့်ရတာမျိုး မလုပ်နှင့်” လို့ ပြောတယ်။

နောက်တစ်ယောက်က...

“ငွေကိစ္စနှင့် စွန့်စားရတာတွေကို နိုင်နိုင်နင်းနင်း ဖြစ်အောင် လေ့လာသင်ယူ” တဲ့။

တစ်ယောက်က ခုလို ယုံကြည်တယ်။

“တို့ရဲ့အိမ်ဟာ တို့ရဲ့ အကြီးမားဆုံးရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှုဖြစ်သလို၊ ဧရာမပိုင်ဆိုင်မှုကြီးပဲ”

နောက်တစ်ယောက် ယုံကြည်တာကတော့...

“အိမ်ဆိုတာက ထိုက်သင့်သလောက်သာ လိုအပ်ပြီး မင်းအိမ်မှာ မင်းရဲ့ အကြီးမားဆုံးရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှု လုပ်လိုက်တာနှင့် ဒုက္ခရောက်ပြီသာ မှတ်ပေတော့” တဲ့။

* * *

အဖေတစ်ယောက်က သူနှင့် သူ့လိုအပ်ချက်တွေကို ကုမ္ပဏီတစ်ခုက ဒါမှမဟုတ် အစိုးရက တာဝန်ယူစောင့်ရှောက်လိမ့်မယ်လို့ ယုံစားတယ်။

သူက သူ့လဲခတိုးရေး၊ အငြိမ်းစားယူရေး၊ ဆေးကုသရေး၊ ဆေးခွင့်နှင့် အားလပ်ခွင့် ရရှိရေး၊ ဟိုအရေး

နောက်တစ်ယောက်ကတော့ ရင်းနှီးမြုပ်နှံမှုတွေ အသာလေး လုပ်နေတယ်။

အဖေတစ်ယောက်က အလုပ်ကောင်းရဖို့ ကိုယ် ရေးရာဇဝင်အကျဉ်း ရေးပုံရေးနည်းကို ပိုင်နေအောင် သင်ပေးတယ်။

နောက်အဖေက ခိုင်မာတဲ့လုပ်ငန်းတွေနှင့် ငွေ ကြေးစီးပွားရေးစီမံချက်တွေ ဘယ်လိုရေးရမယ်ဆိုတာ သင်ပေးတယ်။ “ဒါမှ ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်းတွေ လုပ်နိုင်မှာ ပေါ့” တဲ့။

* * *

တစ်ယူသန်အဖေနှစ်ယောက်ရဲ့ အဆိုအမိန့်တွေ က နှစ်ဦးသား အမြင်အတွေး၊ အယူအဆ မတူကြတဲ့ အလျောက် သူတို့ဘဝတွေကိုလည်း ခြားနားစေခဲ့တယ် ဆိုတာ မျက်ဝါးထင်ထင်လေ့လာဖို့ အခွင့်ကောင်းကို ရရှိစေခဲ့ပါတယ်။

ဥပမာအနေနှင့် ဆင်းရဲဖေဖေက အမြဲပြောလေ့ ရှိတယ်လေ။

“ငါ ဘယ်တော့မှ ချမ်းသာမှာ မဟုတ်ပါဘူး” တဲ့။

အဲသလို သူ့ကိုယ်သူ ဟောကိန်းထုတ်ခဲ့တဲ့ အတိုင်းလည်း တကယ် ဖြစ်လာခဲ့တာကလား။

တစ်ဘက်က ချမ်းသာဖေဖေကတော့ သူ့ကိုယ်
သူ သူဌေးလို့ အမြဲပဲ မှတ်ယူဖော်ညွှန်းနေကျ။

အကြောင်းဆိုက်လာပြီဆိုတိုင်း...

“ငါက သူဌေးကွ။ သူဌေးတွေဟာ ဒီလိုဘယ်
တော့မှ မလုပ်ဘူး”လို့ ပြောစံမြဲ။

တိုင်းပြည်နှင့်ချီပြီး စီးပွားရေးကျဆင်းလို့ လုပ်
ငန်းတွေ ပျက်ကုန်ရတဲ့အချိန်မှာတောင် သူက သူဌေး
အဖြစ်က တစ်ပြားသားမှ မလျှော့ဘူးလေ။

သူ့ကိုယ်သူ သူဌေးလို့ လက်မထောင်ရင်းကပဲ...

“မွဲသွားတာနှင့် စီးပွားပျက်တာ တခြားစီပဲကွ။
စီးပွားပျက်တယ်ဆိုတာက ယာယီပဲ။ ဆင်းရဲမွဲတေသွား
တာကသာ ထာဝရ”

ဆင်းရဲဖေဖေရဲ့ လက်သုံးစကားတစ်ခွန်း ရှိပါ
တယ်။

“ငါက ငွေကို စိတ်မဝင်စားဘူးကွ”တဲ့။

တစ်ခါတရံလည်း...

“ငွေက အရေးမကြီးပါဘူးကွာ”တဲ့။

သူဌေးဖေဖေကတော့...

“ငွေဟာ တန်ခိုးစွမ်းအားပဲကွ”လို့ ပြောနေကျ။

ဒီတော့ စိတ်ကူးညာဏ်တွေ၊ အတွေးအကြံတွေရဲ့ စွမ်းအားကို တိုင်းတာခန့်မှန်းလို့၊ တန်ဖိုးဖြတ်လို့ ဘယ်တော့မှ ရမှာမဟုတ်ပါဘူး။

ဒါပေမယ့် ချာတိဝတ်တစ်ယောက်သာဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော့်အဖို့ ကိုယ်စိတ်ကူးညာဏ်တွေကို ဂရုစိုက် အရေးထားပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပုံဖော်ဖို့ လိုအပ် တယ်ဆိုတာ အတိအလင်း သိလာရပါတယ်။

ဆင်းရဲဖေဖေ ဆင်းရဲရတာဟာ သူရတဲ့ ငွေကြေး ပမာဏအပေါ် မူမတည်ဘဲ၊ သူ့အတွေးနှင့် သူ့လုပ် ရပ်တွေကြောင့်သာ ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ထင်ထင်ရှားရှား သတိပြုမိခဲ့ပါပြီ။

လူငယ်တစ်ယောက်အနေနှင့် ကျွန်တော့်ဘဝကို တည်ဆောက်ရာမှာ ဘယ်ပုံစံကို အတုယူပြီး၊ ဘယ် အတွေးတွေကို ဦးစားပေးရမယ်ဆိုတာ ပြတ်ပြတ်သား သား ရွေးရပါတော့မယ်။

အဖေနှစ်ယောက်စလုံးက ပညာရေးနှင့် သင်ယူ ရေးအပေါ် အလွန်အလွန် ထူးထူးကဲကဲကြီး အလေး ပေးကြပေမယ့်၊ ဘယ်ပညာကို သင်ဖို့ အရေးကြီးတယ်လို့ ဆိုရာမှာတော့ သဘောချင်း မတိုက်ဆိုင်ကြတော့ပါဘူး။

တစ်ယောက်က ကျွန်တော့်ကို ကြိုးစားပြီး စာ သင်၊ ဘွဲ့တစ်ခု ယူ၊ ငွေရအောင်လုပ်ဖို့ အလုပ်ကောင်း တစ်ခု ရှာစေချင်တယ်။ သူက ကျွန်တော့်ကို ပညာရှင်

တစ်ယောက်၊ ရှေ့နေကျော်တစ်ယောက်၊ ဒါမှမဟုတ် စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်သွားပြီး စီးပွားရေးစီမံခန့်ခွဲမှု (အမ်ဘီ အေ)ဘွဲ့ရတစ်ဦး ဖြစ်စေချင်တယ်။

နောက်တစ်ယောက်ကတော့ ချမ်းသာဖို့၊ ငွေအလုပ်လုပ်ပုံတွေနှင့် ငွေကိုခိုင်းစားတဲ့ ပညာတွေ အတတ်သင်ဖို့ တိုက်တွန်းနေတယ်။

ကျွန်တော်ဟာ ကိုးနှစ်သားအရွယ်မှာတင် သူဌေးဗေဒစကား နားထောင်ပြီး၊ သူ့ဆီက ငွေအကြောင်းတွေ သင်ကြားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်မိပါတော့တယ်။

ဆုံးဖြတ်ချက် ချပြီးသွားတာနှင့်တစ်ပြိုင်နက် တက္ကသိုလ်ပေါင်းစုံက ဘွဲ့တွေ တစ်လှေကြီးရထားတဲ့ ဆင်းရဲဗေဒရဲ့စကားကို နားထောင်လို့ မဖြစ်တော့ဘူးလို့ နားလည်လိုက်ရပါတယ်။

ပြီးတော့ ဒီလိုဆုံးဖြတ်လိုက်တာဟာ အားလုံးကို ပြောင်းလဲခြားနားအောင် လုပ်ပစ်လိုက်တာပါပဲ။

တံကယံ အဓိပတိ ပညာတတ်ကြီးဖြစ်တဲ့ အဖေစကားကိုပစ်ပယ်ပြီး ငွေနောက်လိုက်ရတော့မယ်ဆိုတာ ရင်နာစရာတော့ အကောင်းသား။ စင်စစ်မှာလည်း ကျွန်တော် မချိမဆံ့ ခံစားခဲ့ရပါတယ်။

ဒါပေမယ့် ဆုံးဖြတ်ချက်ကတော့ ကျွန်တော့်ဘဝကို မြင့်တင်ပေးခဲ့တာလည်း အမှန်ပါပဲ။

ကျွန်တော့်သူဌေးဖေဖေဟာ ကျွန်တော့်ကို အနှစ် သုံးဆယ်ကျော်ကျော် (ကျွန်တော်အသက် ၃၉နှစ် ရောက် တဲ့အထိ) သင်ကြားပေးခဲ့ပါတယ်။

တစ်ခါတစ်ခါ ခပ်ထိုင်းထိုင်းဦးနှောက်ထဲကို ခပ်ပြင်းပြင်းလေး ရိုက်သွင်းပေးရာက ကျွန်တော် အတော် လေး ပညာပြည့်ပြီထင်မှ သူက ပညာပေးမှု ရပ်နား လိုက်တာပါ။

ငွေဆိုတာ ဝင်လိုက်ထွက်လိုက်ပဲ မဟုတ်လား ...

ငွေဟာ ဟန်ခိုးအာဏာရဲ့ ပုံစံတစ်မျိုးပဲ ဖြစ်ပါ တယ်။ ဒါပေမယ့် ငွေကြေးဆိုင်ရာပညာက ပိုပြီး တန်ခိုး စွမ်းအား ကြီးပါတယ်။

ပန်းရွှေပြည်စာအုပ်တိုက်

ငွေဆိုတာ ဝင်လိုက်ထွက်လိုက်ပဲ မဟုတ်လား။

အဲ... ငွေက ဘယ်လို လှုပ်ရှား လုပ်ကိုင်သွား တယ်ဆိုတဲ့ပညာကို လက်ကိုင် ရထားရင်တော့၊ ငွေကို ဩဇာပေးနိုင်တဲ့ တန်ခိုးအာဏာတွေ ရှိသွားတာနှင့်အမျှ ကြွယ်ဝချမ်းသာမှုကို တည်ဆောက်ဖို့ အစပျိုးနိုင်ပါပြီ လေ။

အကောင်းမြင် အတွေးတစ်မျိုးတည်းကို ကိုင်စွဲ ထားတာဟာ အလုပ် မဖြစ်ပါဘူး။

ကြည့်လေ။ လူအများစုဟာ ကျောင်းသွားကြပေ မယ့် ငွေ ဘယ်လို အလုပ်လုပ်တယ်ဆိုတာတွေ မသင်ရ တော့၊ သူတို့ဟာ ငွေကျွန်ဘဝပဲ ရောက်သွားကြရတော့ တာကလား။

ကျွန်တော် 'ငွေပညာ' စသင်ချိန်မှာ ကိုးနှစ် အရွယ်သာရှိသေးလို့ သူဌေးဗေဗေသင်ပေးတဲ့ သင်ခန်း စာတွေဟာ မိတ်ဆက်နိဒါန်းလောက်သာ ရှိပြီး လွယ် လည်း လွယ်ပါတယ်။

သူ့သင်ခန်းစာတွေက အဖြေပေးဖို့ မဟုတ်ဘဲ၊ လမ်းညွှန်မှတ်တိုင်တွေသာ ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။

အဲဒီ လမ်းညွှန်မှတ်တိုင်တွေဟာ ကမ္ဘာကြီး ကျွမ်း ထိုးမှောက်ခုံ ဘာတွေပဲဖြစ်နေဖြစ်နေ ချမ်းသာကြွယ်ဝ မှု တိုးပွားကြီးထွားအောင် ကူညီပေးပါလိမ့်မယ်။

အမိန့်: ၂၂

သူငွေဟာ
ငွေအထွက်
မလုပ်ပါ

“ဖေဖေ ချမ်းသာအောင် ဘယ်လို လုပ်ရမလဲ ဟင်”

ကျွန်တော့်ဖေဖေက ညနေ သတင်း စာကို ဖတ်နေရာက ချလိုက်ပြီး...

“ဘာလို့ ချမ်းသာချင်တာလဲ ငါ့ သား”

“ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဒီနေ့ ဂျင်မီ အမေက ကာဒီလက်ကားသစ်ကြီး မောင်း လာပြီး ပင်လယ်ကမ်းခြေက သူတို့ အပန်း ဖြေအိမ်ကို ကျောင်းပိတ်ရက်သွားနေဖို့ လာခေါ်သွားတယ်။ ကျွန်တော်နှင့် မိုက် ကိုတော့ မခေါ်ဘူး။ သူတို့က ကျွန်တော် တို့ဟာ ဆင်းရဲသားလေးတွေမို့ မခေါ်တာ လို့လည်း ပြောသွားသေးတယ်”

“သူတို့က အဲဒီအတိုင်းပဲ ပြော သလား”

ဖေဖေက မယုံနိုင်သလို ပြန်မေး တယ်။

“ဟုတ်တယ်။ အဲဒီအတိုင်း သူတို့ ပြောတာ”

ကျွန်တော်က နာကြည်းသံဖြင့် ပြန် ဖြေလိုက်မိပါတယ်။

ဖေဖေက ဘာစကားမှ မပြောဘဲ ခေါင်းခါလိုက် ရှာက မျက်မှန်ကို နှာရိုးအပေါ်ပင့်တင်ပြီး သူ့သတင်းစာ သူပြန်ဖတ်နေပါတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ သူ့အဖြေ ကို ရပ်စောင့်နေဖို့တုန်း။

ထိုအချိန်မှာ ၁၉၅၆ ခုနှစ် ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန် တော်အသက်က ကိုးနှစ်သာရှိပါသေးသည်။ ကံကြမ္မာ၏ လှည့်စားမှုအရ သူဌေးသားသမီးတွေနှင့် တစ်ကျောင်း တည်း နေရတာပါ။

ကျွန်တော်တို့မြို့ကလေးဟာ ကြံကို အခြေခံ အဓိကထားပြီး စိုက်ပျိုးကြတဲ့မြို့။ စိုက်ခင်းမန်နေဂျာများ၊ ဆရာဝန်ဝန်များ၊ ဘဏ်သူဌေးများ၊ လုပ်ငန်းရှင်များစတဲ့ မြို့မျက်နှာဖုံးများက သူတို့သားသမီးများကို ကျွန်တော် နေတဲ့ကျောင်းမှာ တစ်တန်းမှ ခြောက်တန်းအထိ ထား ကြပါတယ်။

ခြောက်တန်းအောင်မှ ပုဂ္ဂလိကကျောင်းများသို့ လွှတ်လေ့ရှိလေရဲ့။

ကျွန်တော်က အဲဒီကျောင်းနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် လမ်းတစ်ဘက်မှ နေတာမို့လို့သာ တက်ခွင့်ရတယ် ဆို ရမှာပါ။

တခြားလမ်းတွေမှာသာနေရင်တော့ ဘဝတူ မရှိ မရှားမိသားစုတွေက ကလေးတွေလိုပဲ ကျွန်တော်လည်း အလတ်စားကျောင်းမှာ သွားနေရမှာပါပဲ။

နောက်ဆုံး ကျွန်တော့်ဖေဖေက သတင်းစာကို မျက်နှာက ခွာလိုက်ပါတယ်။ စောစောက အချိန်ယူပြီး သူတွေနေတာ သေချာပါတယ်။

သူက စကားကို တစ်လုံးချင်း ပြောပါတယ်။

“ကောင်းပြီ သား။ မင်း ချမ်းသာချင်တယ်ဆိုရင် ငွေ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဆိုတာ သင်ပေတော့”

“ကျွန်တော် ငွေကို ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ဖေဖေ”

ကျွန်တော်က ပြန်မေးလိုက်တော့ သူက ပြုံးရင်းက...

“ဒါတော့ မင်းဦးနှောက် မင်း သုံးရမှာပေါ့ သားရယ်...”တဲ့။

သူ့စကားက...

“ငါပြောနိုင်တာတော့ ဒီလောက်ပဲ”

ဒါမှမဟုတ်။

ငါတော့ အဖြေမသိဘူး။ မင်း ငါ့ကို အနှောင့်အယှက် မပေးပါနှင့်တော့” လို့ ဆိုချင်တဲ့ အဓိပ္ပာယ်ပါပဲ။

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် အစုစပ်လုပ်ငန်း

နောက်တစ်နေ့။ ကျွန်တော်ဟာ အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်းမိုက်ကို ကျွန်တော့်ဖေဖေ ပြောလိုက်တဲ့စကားတွေ ပြန်ပြောပြမိတယ်။—

မိုက်နှင့် ကျွန်တော်ဟာ ကျောင်းမှာတော့ အဆင်းရဲဆုံးတွေပါပဲ။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ဟာ ငွေကို ဘယ်လို လုပ်ရပါမလဲဆိုတာ တစ်မနက်လုံး စဉ်းစားရင်း အချိန် ကုန်ခဲ့ကြပါတယ်။

ဒီအထဲက ကြားဖောက်ပြီး 'ကျောင်းက 'မလိုင် ဇီကောင်'တွေ ဂျင်မီရဲ့ ပင်လယ်ကမ်းခြေ အပန်းဖြေ အိမ်မှာ သွားပျော်နေကြမယ့်အကြောင်းတွေ မကြာမကြာ ပါလာသေးတယ်။

အဲဒီကိစ္စဟာ ကျွန်တော်တို့ကို နည်းနည်း စိတ်ထိ ခိုက်စေပြီး၊ ဝေဒနာခံစားရတာ အမှန်ပါ။ ဒါပေမယ့် အဲဒီလို စိတ်နာခဲ့ရတာပဲ ခပ်ကောင်းကောင်း။ ဘာကြောင့်ဆို ကျွန်တော်တို့ကို ငွေရအောင်ရှာနည်းတွေ စဉ်းစားခိုင်းပြီး ဉာဏ်ကွန့်မြူးစေခဲ့လို့ပါပဲ။

နောက်ဆုံး အဲဒီညနေမှာပဲ ကျွန်တော်တို့ခေါင်းထဲကို အကြိတ်ချက် ဝင်းခနဲ လက်ပြီး ဝင်လာပါရော။

အဲဒီအကြိတ်ကတော့ သိပ္ပံပညာပေး စာအုပ်တစ်အုပ်ထဲက မိုက် တွေ့လာတဲ့အကြိတ်ပါ။

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်သား ဝမ်းသားအားရ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်ရာက အကြိတ်ကို လက်တွေ့ အကောင်အထည်ဖော်ဖို့ ပြင်ခဲ့ကြပါတယ်။

နောက် ရက်သတ္တပတ်ပေါင်းများစွာ ကျွန်တော်တို့ဟာ သွားတိုက်ဆေးဘူးအလွတ်တွေကို ရတတ်သမျှ လိုက်စုခဲ့ကြပါတယ်။

လိုချင်သလောက် ရပြီလည်းဆိုရော၊ အရေကျို
ပြီး ရလာတဲ့ သတ္တုရည်တွေကို ပလာစတာပုံစံခွက်
တွေထဲ လောင်းထည့်ကြတာပါပဲ။

ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ပထမဆုံးအသုတ် လက်စသတ်
ချိန်မှာ ကျွန်တော့်ဖေဖေ ရောက်လာပြီး ရပ်ကြည့်ရက
စူးစမ်းတဲ့အနေနှင့် ခပ်ပြုံးပြုံးလေးမေးပုံက...

“သားတို့ ဘာတွေ လုပ်နေကြတာလဲ”

“ဖေဖေပြောတဲ့အတိုင်း ငွေ လုပ်နေကြတာ
လေ။ ကျွန်တော်တို့ သူဌေးဖြစ်ကြတော့မယ်ဗျ”

“ဖေဖေပြောတဲ့အတိုင်း ငွေလုပ်နေကြတာ”

ပန်းရွှေပြည်စာအုပ်တိုက်

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ကျွန်တော်က ပုံစံခွက်တစ်ခုကို အဖုံးဖွင့်ပြီး ပြလိုက်ပါတယ်။ သတ္တုရောင် ပိုက်ဆံပြားတစ်ပြား ထွက်လာတယ်။

“ဘုရားသခင်။ မင်းတို့က ခဲထဲက နစ်ကယ်ထုတ်ပြီး ပိုက်ဆံလုပ်နေကြတာကိုး”

ဖေဖေက ပြုံးရင်းက ခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်ပါတယ်။

ပြီးတော့ ပိုက်ဆံကို အတုလုပ်လို့မရကြောင်းနှင့် အတုလုပ်တဲ့အပြစ်တွေကိုပါ ရှင်းပြပါလေရော။

ကျွန်တော်တို့ အိပ်မက်လေးလည်း ပြိုပျက်သွားရပါပြီ။

“အန်ကယ်ဆိုတာက ကျွန်တော်တို့ဟာ ဥပဒေချိုးဖောက်ရာ ရောက်တယ်ပေါ့။ ဟုတ်လား”

မိုက်က အသံတုန်တုန်နှင့် ဖွင့်ပေးတယ်။ ဖေဖေက အေးအေးသက်သာပဲ။

“ဟုတ်တယ်။ ဥပဒေနှင့် မလွတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် မင်းတို့ကလေးတွေအနေနှင့် အရာမထင်ပါဘူးကွာ။ သားတို့မှာ တီထွင်ဉာဏ်နှင့် စိတ်ကူးဉာဏ် ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်ရှိတာကို ပြလိုက်တာပဲ။ ဆက်လုပ်၊ မင်းတို့အတွက် ဖေဖေ ဂုဏ်ယူတယ်ဟေ့”

ဘာပဲပြောပြော ကျွန်တော်နှင့် မိုက် စိတ်ပျက်သွားကြရပါတယ်။ ကျွန်တော်က မေးမိတယ်။

ပန်းရွှေပြည်စာအုပ်တိုက်

mgjoe.com

“ဖေဖေ၊ ဖေဖေကော ဘာကြောင့် မချမ်းသာခဲ့ရတာလဲ”

“ဖေဖေက ကျောင်းဆရာဘဝကို ရွေးခဲ့တာကိုးကွ။ ကျောင်းဆရာဆိုတာ သူဌေးဖြစ်ဖို့ စဉ်းစားကြတာ မဟုတ်ဘူး။ တို့က စာသင်ပေးနေရင်ပဲ ကျေနပ်နေပြီ။ သားတို့ကို ဖေဖေ ကူညီဖို့ ဆန္ဒရှိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ငွေ ဘယ်လိုလုပ်ရမယ်ဆိုတာ ဖေဖေ တကယ် မသိတာပါ”

မိုက်နှင့် ကျွန်တော်ဟာ ကျွန်တော်တို့ အလုပ်ခန်းလေးကို ပြန်ရှင်းလင်းသိမ်းဆည်းနေဆဲမှာပဲ ဖေဖေက...

“အဲ၊ ဟုတ်ပြီ။ သားတို့ ချမ်းသာနည်းကို သိချင်တယ်ဆိုရင်တော့ အန်ကယ်ကို မမေးနှင့်။ မင်းဖေဖေ ကြီးနှင့်သာ ပြောပေတော့ မိုက်”

“ကျွန်တော့်ဖေဖေ၊ ဟုတ်လား”

မိုက်က ရှုံ့မဲ့မဲ့မျက်နှာလေးနှင့် ပြန်မေးတော့...

“ဟုတ်တယ်။ မင်းဖေဖေ”

ကျွန်တော့်ဖေဖေက ပြုံးပြုံးလေးနှင့် ထပ်ပြောလိုက်ပါတယ်။

“မင်းအဖေနှင့် အန်ကယ်တို့ရဲ့ ဘဏ်ပိုင်ရှင်ဟာ တစ်ယောက်တည်းပဲကွ။ ဘဏ်ပိုင်ရှင်က မင်းအဖေ အကြောင်း တဖွဖွ ပြောလို့ မဆုံးဘူး။ အဲဒီထဲမှာ မင်း